

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 20504/2556

พนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัวจังหวัดสงขลาโจทก์ นายชัยวัช ราชผล กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.อ. มาตรา 58, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 295, ป.อ. มาตรา 75, ป.อ. มาตรา 56, พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 145, ป.วิ.อ. มาตรา 158

ย่อ / หลักกฎหมาย

ข้อเท็จจริงในความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นที่โจทก์บรรยายไว้ในคำฟ้องเป็นเรื่องที่โจทก์กล่าวหาจำเลยทั้งสองว่ากระทำความผิดด้วยเจตนาโดยประสงค์ต่อผลให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตายจากการถูกฟันด้วยมีดแตกต่างไปจากที่โจทก์อ้างในฎีกาว่าจำเลยทั้งสองได้กระทำความผิดด้วยเจตนาโดยเล็งเห็นผลว่าผู้เสียหายอาจถึงแก่ความตายเนื่องจากขาดอากาศหายใจซึ่งเป็นสาระสำคัญ หาใช่ข้อเท็จจริงอันเป็นรายละเอียดที่โจทก์ไม่จำเป็นต้องบรรยายในคำฟ้องไม่ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 ชอบที่จะไม่รับวินิจฉัยปัญหาดังกล่าวเพราะเป็นข้อเท็จจริงที่ได้กล่าวในฟ้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 215

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 58, 80, 83, 91, 288, 371 บวกโทษจำคุกของจำเลยที่ 2 ที่รอลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 844/2552 ของศาลชั้นต้น เข้ากับโทษในคดีนี้ จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ 2 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้บวกโทษ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295, 371 ประกอบมาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ขณะกระทำความผิดจำเลยทั้งสองมีอายุ 17 ปีเศษ ลดมาตราส่วนโทษลงกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75 ฐานร่วมกันพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ปรับคนละ 50 บาท ฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายจำคุกคนละ 6 เดือน และปรับคนละ 2,000 บาท รวมจำคุกคนละ 6 เดือน และปรับคนละ 2,050 บาท อาศัยอำนาจตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ให้รอลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสองไว้คนละ 2 ปี และคุมความประพฤติจำเลยทั้งสองไว้คนละ 1 ปี โดยวางเงื่อนไขคุมความประพฤติดังนี้ ให้จำเลยทั้งสองมารายงานตัวต่อผู้พิพากษาสมทบ 3 เดือนต่อครั้ง ห้ามจำเลยทั้งสองยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดและสิ่งมีเมาทุกชนิดห้ามจำเลยทั้งสองคบหาสมาคมกับบุคคลที่มีความประพฤติไม่ดี ห้ามจำเลยทั้งสองเที่ยวเตร่ยามวิกาลและเล่นการพนัน กับให้จำเลยทั้งสองเข้าศึกษาต่อหรือทำงานอาชีพเป็นกิจจะลักษณะหากจำเลยทั้งสองไม่ชำระค่าปรับให้ส่งตัวไปควบคุมเพื่อฝึกอบรมที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 9 จังหวัดสงขลา มีกำหนดคนละ 10 วัน ตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 มาตรา 145 ส่วนคำขอของโจทก์ที่ขอให้บวกโทษจำคุกของจำเลยที่ 2 นั้น ไม่อาจบวกโทษได้ เนื่องจากคดีนี้ศาลรอลงโทษจำเลยที่ 2 คำขอดังกล่าวและฟ้องโจทก์ข้อหาอื่นให้ยก โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค

9 แผนกคดีเยาวชนและครอบครัวพิพากษายืน โจทก์ฎีกา โดยอัยการสูงสุดรับรองให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่ยุติในเบื้องต้นฟังได้ว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง ขณะนายเจษฎา ผู้เสียหาย และนายอภิเดชปักเบ็ดอยู่ที่คูน้ำซึ่งคั่นระหว่างริมถนนสายหนองหอยกับทุ่งนามีจำเลยทั้งสอง นายเจษฎา และเด็กชายอีกสองคนนั่งรถจักรยานยนต์พ่วงข้างขับไปจอดห่างประมาณ 2 เมตร แล้วจำเลยทั้งสองกับนายเจษฎาลงจากรถ โดยนายเจษฎาถือมีด 1 เล่ม ขนาดใบมีดยาวประมาณ 17 นิ้ว กว้างประมาณ 2 นิ้ว และด้ามยาวประมาณ 7 นิ้ว จำเลยที่ 1 ถือมีด 1 เล่ม ขนาดใบมีดยาวประมาณ 8 นิ้ว และกว้างประมาณ 2 นิ้ว ส่วนจำเลยที่ 2 ไม่ได้ถืออาวุธใด ต่อจากนั้นนายเจษฎาเข้าไปถีบหน้าอกนายอภิเดชเป็นเหตุให้นายอภิเดชตกคูน้ำ ผู้เสียหายเดินเข้าไปถามนายเจษฎาว่าถีบนายอภิเดชด้วยสาเหตุใด นายเจษฎาตอบทำนองว่าผู้เสียหายอยากจะมีเรื่องด้วยหรือ ระหว่างนั้นจำเลยที่ 1 เข้าไปสะกิดผู้เสียหายทางด้านหลัง เมื่อผู้เสียหายหันมาถูกจำเลยที่ 1 ใช้มีดฟันที่บริเวณศีรษะ 1 ครั้ง และถีบจนเป็นเหตุให้ผู้เสียหายตกคูน้ำหลังจากนั้นจำเลยทั้งสองกับนายเจษฎาขึ้นรถจักรยานยนต์พ่วงข้างขับหลบหนีไป วันเกิดเหตุผู้เสียหายไปรับการตรวจรักษาบาดแผลที่โรงพยาบาลสิงหนคร แพทย์หญิงธัญภรณ์ เป็นผู้ตรวจรักษาและพบว่าผู้เสียหายมีบาดแผลฉีกขาดที่บริเวณหนังศีรษะเยื้องไปทางด้านหลังยาวประมาณ 5 เซนติเมตร ลึกถึงกะโหลกศีรษะแต่ไม่มีรอยแตกที่กะโหลกศีรษะ แพทย์หญิงธัญภรณ์ให้ผู้เสียหายนอนพักที่โรงพยาบาล 2 คืน แล้วไม่พบอาการแทรกซ้อนทางสมอง แพทย์หญิงธัญภรณ์บันทึกการตรวจที่ได้ตรวจและให้ความเห็นไว้ตามสำเนาผลการตรวจชันสูตรบาดแผลของแพทย์ ในวันที่ 11 เมษายน 2554 ผู้เสียหายไปร้องทุกข์ต่อพันตำรวจโทเชาว์ พนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสองและนายเจษฎา ต่อมาวันที่ 9 พฤษภาคม 2554 จำเลยทั้งสองเข้ามาขอตัวต่อพันตำรวจโทเชาว์และให้การปฏิเสธเรื่อยมา คดีมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นตามฟ้องหรือไม่ พิจารณาแล้วโจทก์ฎีกาว่า ตามคำเบิกความของผู้เสียหายและนายอภิเดชได้ความว่าหลังจากผู้เสียหายตกลงไปในคูน้ำแล้วนายอภิเดชได้ช่วยนำผู้เสียหายซึ่งหมดสติขึ้นจากคูน้ำ ดังนั้น จำเลยทั้งสองย่อมเล็งเห็นผลของการกระทำได้ว่าหากนายอภิเดชไม่เข้าช่วยนำผู้เสียหายขึ้นจากคูน้ำผู้เสียหายอาจถึงแก่ความตายได้ จำเลยทั้งสองจึงมีความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 ไม่รับวินิจฉัยในปัญหานี้เป็นการไม่ชอบ นั้น เห็นว่าข้อเท็จจริงที่โจทก์อ้างว่าจำเลยทั้งสองได้กระทำผิดในส่วนนี้โจทก์มิได้บรรยายไว้ในคำฟ้องให้จำเลยทั้งสองเข้าใจข้อหาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) ซึ่งข้อเท็จจริงในความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นที่โจทก์บรรยายไว้ในคำฟ้องเป็นเรื่องที่โจทก์กล่าวหาว่าจำเลยทั้งสองได้กระทำผิดด้วยเจตนาโดยประสงค์ต่อผลให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตายจากการถูกฟันด้วยมีดแตกต่างไปจากเรื่องที่โจทก์อ้างในฎีกาว่าจำเลยทั้งสองได้กระทำผิดด้วยเจตนาโดยย่อเล็งเห็นผลว่าผู้เสียหายอาจถึงแก่ความตายเนื่องจากขาดอากาศหายใจซึ่งเป็นสาระสำคัญข้อเท็จจริงที่โจทก์อ้างในฎีกาข้อนี้จึงหาใช่ข้อเท็จจริงอันเป็นรายละเอียดที่โจทก์ไม่จำเป็นต้องบรรยายในคำฟ้องไม่ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 ชอบที่จะไม่รับวินิจฉัยในปัญหาดังกล่าวเพราะเป็นข้อเท็จจริงที่มิได้กล่าวในฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 215 จำเลยทั้งสองจึงไม่มีความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นตามฟ้อง ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ล้วนฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

ปรีดา พูนคำ · เฟลินจิต ตั้งพูลสกุล · นพวรรณ อินทร์ทรัพย์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/20504/2556>